

El Baix Penadès

Setmanari autonomista

SURT ELS DISSAPTES

Preus de subscripció

VENDRELL, trimestre.	1 ^a	Ptas.
FORA, id.	1.25	»
EXTRANGER, id.	2 ^a	»
Número corrent, 10 céntims. Atrassat, 20, id.		

Redacció y Administració

Plassa Pi Margall, número 2.

Anuncis á prems convencionals. Remittits: 10 céntims línia

No s'admeten escrits sense firma

NO'S TORNAN ELS ORIGINALS

Ramon Germans y Nebot

IMPRESSORS

Plassa Pi Margall, número 2, Vendrell

"Recort de Vendrell"

Hermosa postal esmaltada, illustrada ab tres detalladas vistas de nostra vila

25 céntims una

Devocionaris

Llibres de Primera Comunió

ab encuadernacions artístiques

Nombrosas classes. Preus econòmichs.

Recordatoris y estampas última novetat

VARIAT ASSURTIT

F. Ribas Cisco Rabosa

RECADER

Pren encàrrechs de tota mena del Vendrell á Barcelona, y de Barcelona al Vendrell.

Se reben els encàrrechs:

Al Vendrell: carrer de St. Sebastiá (Muralla), 1.

A Barcelona: Rambla de las Flors, 15, porteria; ahont hi trobaran cada dia ous frescos.

PRESTAMS

Hi ha pera prestar á primera hipoteca, de 5000 á 50000 pessetas.

Informará l'advocat d'aquesta vila D. Francisco Vidal y Socías, carrer de Sant Sebastiá, 16, primer

L'ADVOCAT

D. Francisco Albó y Martí

ha traslladat el seu despatx, de Barcelona, al pis 1.er, 1.ª, de la casa Rambla de Catalunya, núm. 1, xanfrá ab la Ronda de la Universitat. Teléfono 1224.

Un prech d'en Carner

Nostre apreciable amic el Diputat á Corts per aquest districte don Jaume Carner, en la sessió celebrada en el Congrés de diputats el dia 14 del corrent mes de Mars, formulá un prech al senyor Ministre de Gracia y Justicia, quin prech, que transcrivim íntegre del «Diario de Sesiones» del Congrés, es del tenor següent:

«El Sr. Presidente: El Sr. Carner tiene la palabra.

El Sr. Carner: Aun cuando no está presente el Sr. Ministro de Gracia y Justicia, he de solicitar de la Mesa que le trasmita un ruego que he de formularle, que consiste en pedir ciertos datos que, según sea el resultado que de ellos obtenga, habrán de servir de base para una interpolación acerca de la administración de justicia en el Juzgado de Vendrell.

En primer término me interesa que se reclame el sumario número 1 del año 1906, con motivo del cual se suicidó un preso en la cárcel de aquel partido, detenido en méritos de dicho sumario.

Debo pedir en segundo lugar un estado de todos los sumarios instruidos durante los años 1905, 1906 y 1907 por los delitos de robo y hurto, con expresión de las personas que hayan sido detenidas, de los procesamientos que se hayan incoado y de los sobreseimientos, condenas y absoluciones que se hayan dictado.

Y en tercer lugar, he de solicitar que vengán también á la Cámara los presupuestos carcelarios de los años de 1905, 1906 y 1907, con una certificación expresiva y circunstanciada de los objetos en que se han invertido las cantidades gastadas en medicinas; calefacción, compra de muebles y obras, pues según mis noticias, hay en estos presupuestos carcelarios algunas cantidades que no han sido invertidas, que no han tenido la aplicación prevista y autorizada en los respectivos presupuestos.

El Sr. Secretario (Castel): La Mesa transmitirá al Sr. Ministro de Gracia y Justicia el ruego que acaba de formular el Sr. Carner.»

Económicas

Si quan s'estava discutint la llei sobre la desgravació dels vins, algú se hagués atrevit assegurar que una vegada posada en planta's vendria'l vi al preu més reduït que may s'haja pogut veure, l'haurien qualificat de pessimista y qui sab quantes coses més li haurien dit. Y no obstant, la cruà realitat aixís ho disposa.

Era tant convincent la lògica dels entusiastes partidaris de la mida, que per ells no tenia volta de full, y Barcelona sola era prou, á son concepte, pera consumir tot el vi que pogués cullir-se á Catalunya.

Suposem, deien, que dels siscent mil habitants que té la capital catalana, tan sols las duas terceras parts beuen vi, y que aquestas sols ne consumin un quart de litre per individu, resultarà un consum de cent mil litres diaris, ó siga molt aprop d'un miler de cargas, quina cantitat de vi, á son entendre, no s'arriba á cullir á Catalunya. Pobrets!

Aquestas matemáticas han tingut molta semblansa ab las d'aquell cassador, que deya: si ab un perdigó puch matar una perdiu, ab trenta perdigons ne puch matar trenta; pero resultava que aquestas ni las matava ni tan solsament las arribava á veure.

Nó volem pas ab aixó significar, ni en somni, que la baixa del caldo sia deguda á la desgravació, volem si senyalar la ensenyansa que's desprén en l'actualitat; ó siga, que als vinaters els hi convé molt més que engoleixin vi las naus dels ports, que'l mercat interior per important que sigui.

La depreciació actual y la escassetat de demaunders, posa al país en un estat de veritable penuria.

La lluita per la vida va fent-se en las poblacions rurals cada dia més difícil de sostenir, sols un treball intens y intelligent pot contindre l'empena y portar á las familias l'indispensable per la vida; l'esperit individualista predominant entre nosaltres deuria esser substituït per una intensa acció colectiva, quins esforços fossin dirigits á fer fàcil y soportable l'estada á las poblacions rurals.

Pocas vegadas com aquest any s'haurá trobat á faltar tant en aquesta comarca un establiment de crèdit agricól; ab ell, molts foren els que's resistirían á abaratir la cullita posant á qualsevolga preu son producte á disposició del comprador, s'atenuaria al propi temps la baixa general y s'afavoriria la total producció; y ab ell, las demás classes, obrera y industrial, rebrian també directa ó indirectament sos beneficis alleugerint y desembrassant llur situació.

Tenim el convenciment de que uns capitals destinats á n'aquet fi al mateix temps que tenir facil colocació, podrian trobar també tota classe de garantias.

Mediti sobre aixó nostra Cambra Agrícola, meditin també las altres entitats econòmiques y vegin si'ls es possible acoblar bons fermes y decidits elements en tota la comarca y intentar quelcom pera millorar la general situació.

M.

Espurnes

Fentme l'honor d'ocupar-se de mon humil escrit de l'altre dia, referent a la castellanisació dels noms, el senyor Brisa, de *La Senyera Federal* de Tarragona, diu: «Entre amics y entre familia també es molt corrent escriure les cartes y notes particulars en castellà. ¿Per què no pot fer-se tot en català, que en la llengua pròpia ens expressariem millor que en cap altra del món?»

Aquesta mateixa pregunta vau fer un dia a un amic, que té la mania d'escriure en castellà, segons diu ell, y m'contestà que no'n sabia, que sols en castellà sab escriure...

Y aquest pobre dimoni que té la presumpció de saber escriure en castellà, m'escribia l'altre dia:

«Ayer me hice un harto de reir en Santa Aceituna. (1) El hijo mas grande del Sr. Conejo (2), que es un cabeza de truenos, tuvo razones con el mas pequeño, que ya sabes es un sombrero de risas. Yo no sé de qué vinieron las razones, solo sé que despues de decirse el nombre del cerdo, el pequeño dió un golpe de puño al grande y este le clavó tres ó cuatro hongos y se agarraron y se tiraron por tierra hasta que yo les descompartí, etc., etc.»

Y aixís, ó per aquest estil, escriuen lo que'n diuen castellà molts, pero molts dels que no saben escriure la seva llengua.

¡Infelissos! ¿No valdria moltíssim més escriure en català sense perfecte ortografia y fent-se entendre, que desgraciar una llengua forastera?

A nosaltres ens fa un efecte desastrós veure un pare català escriure a son fill, —y vice-versa— en castellà, castís ó carrincló, tant se val; pero encara m'fan més llàstima'ls que en familia, pera distingir-se, parlen ó destrossen aquella llengua, que cap culpa té de que en aquest món hi hagin sers tan fastigosos.

Rutinarisme! Si, té rahó'l senyor Brisa: el rutinarisme es la causa de tot això.

Rutinaris, més que descastats, son els que's resisteixen a fer us de llur parla en la correspondència.

Rutinaris, y sols rutinaris els que de bona fé creuen que no'ls entendrán si escriuen en català.

¿Qué diuen? ¿que això no es veritat?

Donchs els vull contar una anècdota pera acabar.

L'any 85 s'havien de fer unes festes a Montblanch, no recordo per quin motiu. Se organís una Junta, s'encarregà la redacció del programa a n'el nostre amic may prou anyorat, en Jaume Ramón, y aquest, com era molt natural, va redactar-lo en català.

Vetaquí que va reunir la Junta pera llegir-lo, y aixís que va comensar, s'aixeca un pobre pagès, un bon home que de segur no entenia un borrall de castellà, y surt ab aquets estaribot:

—¡Ay! ¿En català l'ha fet? ¿No véu que no l'entendrán?...

Cert es que d'això fá vintitres anys, mes encara jencara'n quedan de pagesos com aquell!

J. P. N.

(1) Santa Oliva.
(2) Cunill.

Conferencia

donada per l'advocat don Félix Ballester y Vendrell, sobre la desgravació dels vins, en el «Foment del Treball Nacional» y en reunió de la societat «Estudis Econòmichs».

(Continuació)

Desgravació del ví.

El Govern vol compensar ab lo consúm interior la pèrdua dels mercats colonials y la falta de tractats de comerç convenient als interesos dels vicultors. Era més que necessari, ineludible, solucionar la crisi que atravesaven. Aquells últims anys s'ha multiplicat la subasta de fincas per falta de pago de contribucions; y las terras que han forjat l'es-

perit patri, perpetuant tradicions seculares, trasmetentse d'heréu a hereu, perque per imperiosas que siguin las necessitats, no's veubien, al igual que fossin las cosas sagradas dels romans (si no ho son, exhalan l'hàlit de cent generacions treballadoras y honradas), han sigut venudas en pública licitació.

Això, senyors, indigna y no pot no den continuar. Nostres debers cívichs de catalans y espanyols exigeixen un remey prompte, radical, efícas. Tots venim moralment obligats a treballar pera deslliurar a Catalunya d'aquesta desgracia que destrueix la seva personalitat, esborrant sa peculiar fisonomia que habia resistit a l'acció del temps, las preocupacions dels sigles y persecucions de sos enemichs. Pera solucionar aquesta crisi y salvar de la bancarrota a l'agricultura, no's podia promulgar dintre de la perentorietat del tems una llei de més positius resultats que la de *desgravació dels vins*.

Per tot Catalunya se sentien ansias de vida, anhels de llibertat. Els pagesos que are y sempre han forjat l'anima catalana no's podian resignar a perdre las sevas terras, reliquiaris d'energias y patriotisme. El fisch els prenía lo qu'era seu y lo que no era d'ells: llàgrimas dels passats cristallizadas pel temps. Tenian que abandonar la masia hont sentiren frisansas reconfortadoras de son esperit abatut per la desgracia, hont els vents que sacsejaban las centenarias alzinas portaban remors d'ultratomba, incitantlos a lluytar pera'l passat y el pervindre de Catalunya, per llurs terras y afeccions.

Allavors fou quan la descentralisació reclamava son concurs. L'espectacle fou marvellós, excedint a las esperansas de llurs iniciadors. Aquell poble supeditat als manaments dels cacichs, que desconeixia la més de las vegadas els diputats que votaba, elegi als vers representants d'un estat d'oposició que coincidía perfectament ab las sevas necessitats. L'autonomia, la descentralisació, fou el màgich conjur que ls coblà al entorn de la bandera de lluyta, nimbejantla ab la noblesa dels seus entusiasmes. Ràpidament s'assimilaren las ideas, principis y institucions preconizadas pels iniciadors del moviment. Estaban predisposats en son favor. No calgué altre feyna, pera obtenir el triomf, que donar forma a la materia acondicionada per l'espontánea tasca dels fets, sentits las més de las vegadas més intensament que a ciutat. Els districtes rurals de Catalunya, en un sol dia inutilisaren per sempre als detentadors de las voluntats, imposantse enérgicament en els comichs.

El seu cinisme quedá plenament demostrat. Pero los temps cambian. El Govern dicta una llei salvadora. Els mercats d'exportació son substituïts pel consúm nacional. La miseria queda, en part, conjurada. Las subastas públicas, els embarchs, els procediments d'apremi, tota aquesta malla ab que'l Govern embolica al contribuyent, tenia que ser inservible desde la desgravació dels vins. Las energias esmersadas per la replantació de vinyas mortas per la filoxera, sino eran compensadas no servirian pera enriqueix a especuladors que comerciaban ab la miseria aumentantla més. El pervindre no's presentaba ja ab els tristos sombrejats de la ruina. La tranquilidad renaixía; la elegria, de molt temps perduda, tornaba a las llars.

De sobte sufriren la més terrible de las decepcions ab la estació de las patents. La representació municipal de Barcelona, hont compran els instruments de laboreig, els abonos y tot quant es necessari pera l'explotació de las vinyas, inutilisaba la desgravació dels vins. Indubtablement els regidors están ofuscats. Del contrari no podría explicarse la més crudel de las antinomias; els centralistas feyan autonomia, fomentaban la vida de las comarcas y provincias; els autonomistas, centralisme, volguent absorbir llur vida. Paradoxa que's presta a molts reflexions y tristos comentaris.

Pero ¿es que Barcelona s'engrandeix ab la ruina dels pagesos? Jo crech que no; crech que precisament de la riquesa agrícola dependeix sa expansió. La ciutat dels comtes es el cor que regularisa la circulació de la sanch que nodreix las arterias y visceras del Principat. Si es decolora y empobreix, passant per puestos que no li proporcionin glòbuls rojos, en la necessaria proporció, al retornar al punt de sortida el cor funciona malament, las sevas válvulas no tenen forsa y tot l'organisme social se'n ressent. Veus aquí lo que passará si desapareixent las comarcas per falta de medis de vida, es trobés

Barcelona ab la perspectiva d'un mar sense vaixells, per una banda, y de planurias y montanyas desiertas, per l'altre. Desitjant els pagesos, per Barcelona, els prestis que constitueixen l'aureola de las ciutats florentes. Per això han combatut enérgicament el sistema de patents.

(Seguirá)

En Bonaventura Dini, tenor

Tenim coneixement de que nostre amic y compatrici l'aplaudit concertista de violoncello Bonaventura Dini, estava dotat d'una bonica veu de tenor, y sabiem també, que coneixedor ell, com a músich excelent qu'és, del partit que se'n pot treure d'una veu ab facultats ben dirigida, havia determinat estudiar el cant de manera sólida y seriosa, sense deixar, emperó el conreu del violoncello, quin difícil instrument ha arribat a dominar y ab el qual s'hi ha conquistat un nom, posantse en primera fila al costat dels mellors violoncellistas de Barcelona.

Donchs, bé, en Dini s'ha donat a coneixer ja com a cantant, si bé no d'una manera definitiva, ja que sabem que son intent es dedicarse a l'òpera quan hagi completat els estudis. Ara ha pres part com a tenor en el tercer dels gran concerts que la Associació Musical de Barcelona, baix la intel·ligent batuta del mestre Lamote, vé donant aquesta Cuaresma en el Teatre del Liceu, en el qual s'executá per primera vegada a Espanya el gran Oratori *Les Beatituds* de Cesar Frank, pera solistas, coros y orquesta, corrent a càrrech den Dini la part de tenor.

Vegis lo que diu un periódich, al fer la crítica de dita composició musical, en la part que fa referencia al novell tenor vendrellench.

«El número IV ab que comensava'l concert, porta un preludi que, sense por d'equivocarnos, podem citar-lo com una de les pàgines sinfóniques més belles que Frank hagi concebut. Dues idees melòdiques hi campejen, la una de desesper, l'altra de arrepentimet, que's contrasten y s'oposen per diferentes harmonies y successió de modulacions, mantenint un desenrotlló interessantíssim. El solo de tenor que segueix, reposa damunt d'un treball orquestal que sembla seguit de dissonancias, però tan ben fet y expressiu, que resulta nota així mateix remarcable. El tenor senyor Dini, al temps que hi ensenya sa bonica y extensa veu, demostrá seguretat de músich; sense això, aquell fragment resultaria incantable. Valenta és la contestació dels oprimits, pel chor, que aplacada per la veu celestial hi segueix al final ab altra suau, fresca, captivadora.»

Nostra enhorabona al amic Dini, pels laudatoris conceptes que li han dedicat els crítichs musicals al acuparse de l'obra den Frank y de la execució que li ha donat la Associació Musical.

De Teatre

Poch compenetrats estavan els uns ab els altres els elements de dalt y ls de baix, es dir, cantants y orquesta, diumenge a la tarde ab la coneguda obra *La Tempestad*; y això'ns temém que passará sovint, per la manca de contacte y relació entre aquells, difícil d'establir donada la manera com s'han de posar las obras, cosa que's fa com se pot y no com se vol; y resultan las deficiencias de sempre en el conjunt, que esborran la bona impresió que hagués deixat una romansa, una aria ó un duu ben cantats.

En l'obra de qué parlem va resultar aixís: molt bé'l barítono Critelli en el monòlech del primer acte y en la balada del segon, escoltant aplaudiments; bé la senyora Campos y la senyoreta Aleu, qui interpretá un «Roberto» d'una manera molt discreta, y bé en Mach, que no pogué lluir-se, com era d'esperar, en la romansa del primer acte, per la dissonancia manifesta de la orquesta ab el cantant. Els

quatre nomenats artistes foren molt aplaudits en el quartet final del primer acte, y cridats en escena al caure'l teló. També escoltà merescuts aplaudiments la senyora Campos en l'aria del collaret, que va dir ab forsa gust y sentiment, y així mateix merescut's aplaudiments de la concorrencia el terceto de la propia senyora Campos, senyoreta Aleu y senyor Mach.

Com se pot comprendre per lo dit, l'execució individual d'alguns dels intérpretes mereix lloansas, com també algun coro; pero per lo que toca al conjunt, més aviat mereix censuras que lloansas. En obras tant conegudas com la de qué's tracta, cal posarhi un bon xich més de cuidado, puig essent tant coneguda del públich aquest recorda anteriors representacions y compara y judica y'n treu la consecuencia.

A la nit s'estrená en aquesta vila *El lego de San Pablo*. Es un dramon dolent, que vol esser históric y no és més qu'un cent peus, en el qual l'autor desbarra y falseja la Historia á mida del seu gust y sense encomanarse á Deu ni al diable. No sembla sino que l'autor hagnés escrit l'obra per fer xarino-la histórica, campejanthi algunas escenas dignas d'una gatada pitarresca, y fins en alguna d'ellas esperavam la aparició del «Coixet» de la *Cura de moro*, qui, flectant un genoll á terra devant del ambiciós «Don Fadrique», tot presentantli en una safata'l devantal y la gorra de cuiner, li digués:

«Aquí está el manto real
y la corona que brilla
de Don Pedro de Castilla.
Tomadla, señor...»

Vaya'l senyor don Manuel Fernandez de la Puente, autor del libre, de quina manera més poch respectuosa ha ficat las sevas mans pecadoras en la historia d'Espanya. Els assumptes histórics, quan se portan al teatre, s'hi han de portar ab respecte y poesia, y sobre tot, ab gran potensa d'intellectualitat y forsa dramática, com per exemple, en Marquina ab *Las hijas del Cid*; y citeu aquesta obra per esser la més recentment estrenada de assumpte históric. Si no és així, val més deixarla dormir tranquilla la Historia.

La música que hi arranjà l'mestre Caballero es de lo més fluix que ha deixat escrit tan celebrat mestre, plena de reminiscencias d'allras obras sevas, quins números, esceptuant una romansa que cantá molt bé la senyora Campos, passaren sense aplaudiments. Ab aquesta obra, el mestre Caballero no afegirá cap fulla de llorer á la corona que li han teixit els éxits teatrals.

La execució de conjunt, orquesta y parts, molt descuidada; y per lo que toca á la individual, el tenor cómich senyor Félix, ne sortí banstant airós en el desempenyo del protagonista, posanthi tota la seva bona voluntat ab desitjos d'agradar; bé ls germans Cornadó y Mach, discret Esplugas y molt bé en Segalá en son curt papar de «Hermano Antolin». En quant á la senyora Campos ja hem dit que's feu aplaudir.

El dia de Sant Joseph á la nit, se representá *El Juramento*, quina execució ja fou més cuidada. La senyora Campos y'l barítono senyor Cornadó tingueren de repetir el bonich duu del segon acte, diguent l'escena parlada que la precedeix, d'una manera com no'ns tenen acostumats la majoria dels cantants de sarsuela. L'altre Cornadó (baix), en el «Cabo Peralta», confirmá lo que d'ell diguerem el primer dia, que á més d'esser un bon cantant era un apreciable actor; molt discrets els senyors Esplugas, Segalá y Félix; ajudant la senyoreta Aleu á arrodonir el conjunt ab la interpretació que doná al tipu de la joganera y alegre «Baronesa». Ah, vagi també una lloansa pels coros.

Ab tot y lo dit, podriam posarhi alguns peros; pero, ba, tant se val; ja'ns acontentariam ab que la execució de las obras successivas fos la donada á l'obra de que parlem.

RÓDAMON.

CRONICA

Dijous, ab motín de la festivitat del dia, l'Ajuntament no va celebrar sessió de primera convocatòria, la qual se tindrà avuy de segona.

Una pluja fina y cansonera, verament d'hivern, va destorbar el mercat del passat diumenge, com havia destorbat el vent el del diumenge anterior, encara que no en tanta escala, ja que'l de diumenge pot ben bé donarse per nulo.

Després d'aquella pluja, que refermá dilluns á la vetlla, la temperatura va baixar de mala manera, deixantse sentir un fret bastant viu.

En una paraula: que hem tingut una temperatura forsa estrafalaria que acredita alló de Mars, marsot, que mata la vella á la vora del foch, y la jova si pot.

Ben poch afavori'l temps la popular diada de Sant Joseph, ja que á las primeras horas del matí comensa á ploure, ab pluja d'aquella que no més molesta y omplena ls carrers de fang. Desde mitj matí s'asserena'l dia una mica lluhint el sol á estonas, pero'l temps continuá insegur tornant a plovisquejar á la vesprada, refrescant forsa la temperatura.

A la iglesia se celebraren ab lluhiment els cultes dedicats al Sant essent l'ofici del matí cantat ab orquesta.

Las funcions del teatre del Casino Circo, se vege- ren forsa concorregudas, tant á la tarde com á la nit.

Els empresaris del Cinematógrafo instalat en el Tivoli, senyors Antón Armengol, Ramon Valles y Francisco Solé, visitaren al senyor Alcalde pera manifestarli que havian vist ab disgust lo que deya *La Comarca* en son darrer número, referent á las entradas gratuitas que disfrutau els senyors regidors del Ajuntament, protestant d'aquella insidiosa insolencia y desautorisant á son autor.

El dia de Sant Joseph l'Ajuntament va repartir una bona cantitat de pans, vales de comestibles y almoynas domiciliarias en metálich á molts families necessitadas de nostra vila, del producte recaudat per la cavalcada de beneficencia celebrada'l dilluns de Carnestoltes.

En altre lloch d'aques número podrán veure nos- tres lectors especificada la mentada distribució.

Ab tal motiu l'Ajuntament se complau una vegada més en fer constar els sentiments caritatius dels vehins de nostra vila.

Dimars á un quart de nou del vespre un fort esclat que més semblava d'un petari que d'un tret, d'arma de foch, va alarmar als vehins dels voltants del Passeig del 4 de Mars, d'ahont havia sortit dit esclat.

Acudiren á aquell lloch alguns curiosos y concurrents de dues tabernas vehinas y no vegeren res de nou ni á ningú; sols se sapigué pel conductor d'un carro que en aquells moments passava, que després del espetech del tret dos subjectes fugian corrents en direccions oposadas.

Y no s'ha pogut esbrinar res més.

La companyia del Teatre Principal de Barcelona té en preparació una obra lírica de nostre company de redacció Ramon Ramon y Vidales. Es en dos actes y's titula *Ferro fred*, de costums populars de nostra vila, que ab tant aceri ha vingut tractant en altres celebradas obras que li han guanyat un nom en el Teatre Catalá, combinat ab assumpte dramálich.

La música que ha d'il·lustrar l'obra es del celebrat mestre Carles Oró, y's compona de coros, melodias, melopeas y altres ilustracions musicals.

Las obras que s'anuncian pera las funcions de demá diumenge en el teatre del Casino Circo, son las següents:

Tarde, estrena en aquesta vila de la sarsuela en tres actes *Un tesoro escondido*, lletra de Olona y música de Barbieri.

Nit, 4.ª de abono, la coneguda sarsuela del mestre Chapí, *El Milagro de la Virgen*.

Pera la funció vermouh del dilluns se anuncia

la popular sarsuela en un acte y tres cuadros *El Duo de la Africana*, en la qual hi debutará'l baix senyor Turon.

El conegut fotógrafo d'aquesta vila, nostre amich Isidre Güixens, ha fet una postal «Recort de Vendrell», en la qual s'hi veu una ben detallada vista general de la població, altra de la Plassa Mercat y altra de la estació del ferro carril, contenint en un dels cantons superiors l'escut de nostra vila, tot artísticament combinat.

La postal es esmaltada y de fotografia directa, tirada ab molta netedat, presentant un bonich conjunt.

Se troban de venda en la impremta de nostre setmanari, havent agradat molt als que han tingut ocasió de veurelas, y en els pochos días que fa que s'han posat á la venda, se n'han venudas ja una bona cantitat.

La celebrada revista *Il·lustració Catalana*, ha publicat un número extraordinari dedicat per enter á la reforma de Barcelona, Gran Via A, que es una espléndida y detallada informació grafica de tot lo més típic y artístich del Barcelona vella que está condemnat á desapareixer ab la abertura de dita Gran Via.

Pera comprendre l'importancia de l'esmentat número extraordinari, cal no més fixar l'atenció en el sumari de fotografats que conté, que es el següent:

Els homes de la Reforma, Comensament de las obras, Autoritats y actes oficials, Plan general de la Gran Via A, La Reforma vista pels terrats, Monuments que desapareixen, La Barcelona que s'enva, Carrers y Plassas, Archs y voltas, Patis y escalas, Finestras románicas y gólicas, Interiors, etc.

Es á dir, tot un curiós aplech de carreis y edificis, digne d'esser guardat pels col·leccionistas y aficionats á las arts, als qui recomaném la seva adquisició, que podrán ferho en aquesta vila en la administració de nostre setmanari.

—He vist á don Pau Magricías
que peta de gras y sá
y avans era un manat d'ossos.
—Oh!... pren **Vichy Catalá**.

De venda en la Confiteria de casa **Pau Mata**, carrer Alt, número 13

Secció Oficial

Beneficencia local

Almoins fetas á la Casa de la vila el dia de Sant Joseph, de lo recaudat per la Cavalcada organizada el dilluns de Carnestoltes d'enguany.

Al Hospital.	50'00 Ptas.
A la Caritat Cristiana.	25'00 »
A varis pobres 133 pans.	66'50 »
A id. vales aliments.	86'00 »
A id. en metálich.	58'15 »

Total recaudat y distribuit. 285'65 Ptas.

Vendrell 19 de Mars de 1908.—L'Arcaide, *Pau Socias S.*—Per las Societats que prengueren part á la festa. El President del Centre Industrial, *Joseph Grau*.

Plassa Mercat.

Recaudació obtinguda en la Plassa Mercat desde'l dia 14 al 21 inclusiv del mes de Mars, 78'55 pesetas.

Registre Civil.

Inscripcions verificadas desde'l dia 14 al 20 del corrent mes.

Naiements.—Carme, filla de Martí Almirail y de Antonia Romeu.

Defuncions.—Beatriu Palau Vidal de 52 anys.

Matrimonis.—Francisco Mercadé Carbonell ab Teresa Estanella Guasch.

IMPREMTA RAMON GERMANS Y NEBOT.—VENDRELL.

Carteras y Targeters
Moneders pera senyora
Calitats superiors

Ramon Germans y Nebot Plassa Pi Margall, núm. 2

ANUNCIS

Productes ceràmichs y articles de pisa sanitaria del País y Extranjer

Rajolas artístiques, Mosaichs, Baldosas,
Refractaris, Materials y altres articles pera construccions
Bateria de cuyna en pisa

Articles de test variat assortit en Torretas, Jerros,
Reconeras, Cantis, Centres, etc. etc.

OBJECTES PERA REGALOS
y tot lo demás perteneixent al ram, se trobará á preus
sumament módichs.

Joseph Marti (Fassi)

Carrer de Montserrat, números 48 y 50.—VENDRELL

Guano Espinás

MARCA SAN JORDI

Esponja la tierra. - Da humus.

Aumenta el poder absorbente

No es arrastrado por las lluvias

FABRICA DE GUANOS

Primeras materias per abonos

GUANOS ESPECIALES
pera vinyas y cereals

Anton Trillas

Carrer de Montserrat. - VENDRELL

Aigua XALA

miner-medicinal. Analisada, autorisada y garantida
La més rica, Natural, ALCALINA, BICARBONATADA, SODICA, TERMAL,
apropiada pera las afeccions del fetje, melsa, ventrell, diabetes reumatisme y
parálisis.

SUPERIOR AIGUA DE TAULA

Demanis á farmacias y punts de venda d' Aigues minerals.

Representant: Ramón Vallés. Carrer de Santa Agna, 34, VENDRELL

La Mutuelle de France et des Colonies

SOCIÉTÉ DE SEGRS MÚTUAS SOBRE LA VIDA

Ab un capital de 2.000.000 de franchs.

Empresa particular sotmesa á la vigilancia del ESTAT FRANCÉS. Registra-
da per Decissions Ministerials del 13 de Mars y 19 de Juny de 1907; y establer-
ta á ESPANYA de conformitat á las Lleys vigents.

CONSTITUCIÓ, AB 15 ANYS, D' UN CAPITAL

Permetent á tots assegurar en cas de vida y en cas de mort:

Un DOT pera 'ls fills — Una PENSIÓ pera la vellesa
Una HERENCIA pera la familia — y LLIURAMENTS de quintas

Per entregas, desde 3 franchs per mes durant 14 ANYS SOLSAMENT.

Tots els fondos dels associats son convertits en valors garantits per l' Estat
Francés, y dipositats en el BANCH DE FRANSA en nom de las Associacions á
que perteneixin que son las úniques titulars y propietarias, no poguent retirar-se
fins la expiració de cada Associació pera ser repartits entre els beneficiaris.

SUSCRIPCIONS REALISADAS EN 30 NOVEMBRE DE 1907: 593.014.900 FRANCHS

Domicili Social: Plassa de la República.—LION

Direcció pera ESPANYA: Plassa de Catalunya, 4.—BARCELONA

Agent general en els partits de Vilafranca, Vilanova y Vendrell: D. Jo-
seph OLIVELLA, Carrer de Sant Pere, 154.—Vilafranca del Penadés.

Disponible

Joan Nin

Dentista

Succesor de C. Genovés

Curació de las enfermetats de la boca; obturacions de
esmail y de platino á dents y caixals corcats; orificacions;
operacions anastésicas; dentaduras artificials montadas al
or, cauchú, etc.; preus convencionals.

Carrer de la Princesa, 5, pral.—Barcelona

Ramon Germans y Nebot

impressors

Plassa Pi Margall, número 2. — Vendrell

Al comers en particular y públich en general:

Sobres timbrats, de desde 2'50 Ptas. els 500.—Paper comercial de
desde 5'50 Ptas. resmilla (500 fulls) timbrat.—Prospectes de desde 5 Ptas
el mil.—Facturas de desde 5 Ptas. las 500.—Targetas comercials desde
1'50 Ptas. el cent.—Talonaris, Memorandums, Etiquetas, Circulars y to-
ta altre mena de impresos á preus sumament econòmichs.

Calitats superiors á preus relativament baratos

Netedat en la impresió. — Maquinaria moguda ab forsa motriu